

Hai cu noi

PUBLICAȚIE A PAROHIEI ORTODOXE „SF. VOIEVOZI” SĂVINEȘTI
NR. 121, FEBRUARIE 2024

Parohia "Sf. Voievozi"
Săvinești - Năamț

Din cuprins:

Editorial: -- Istoria ca loc de întâlnire a noastră -

- Duminica lui Zaheu Vameșul, la Săvinești

- Vizita Președintelui Senatului, Nicolae Ciucă, la Săvinești: O apreciere a proiectelor sociale implementate de Fundația Împreună pentru Solidaritate Socială

Buletinul parohial apare cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Teofan,
Arhiepiscopul Iașilor și Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Colectivul de redacție

Coordonator

Preot Petru Munteanu

Secretar

Carmen Vîntu Moisă

Colectivul de redacție

Brîndușa Dediu, Cristina Toma,
Gheorghe Măriuța

Redacția copiilor

Cosmina Ursu

Foto și coperti

Ciprian Băbușanu

Aranjament grafic

Carmen Vîntu Moisă

Cuprins

Editorial.....	p. 3
Actualitate parohială	p. 11
Cateheză	p. 20
Ne scriu cititorii	p. 31
Un strop de sănătate	p. 36
Rubrica Poftă bună!	p. 38
Cuvinte încrucișate	p. 39
Pagina tinerilor	p. 40
Pagina copiilor	p. 44
Din comunitate	p. 47
Cine știe, răspunde!.....	p. 48
Recomandare de lectură	p. 50

- Câți ani are viața ? -

Trăim fiecare în câte o lume unică. Refugiați parcă în globuri de sticlă, ce sunt conturate, definite, prin obișnuințe sau trasee ale rutinei confortabile.

Deși căutăm schimbarea, recunoaștem uneori „învinși” că suntem deseori rezultatul obișnuinței, al obișnuinței dovedite nu doar prin ticuri sau reacții necondiționate ale mușchilor și nervilor, ci și prin felul de a gândi și de a face aceleași lucruri în același fel.

Bătătorim cărări în viața noastră, căutând tovarăși ce acționează ca niște oglinzi ce ne amintesc cine suntem și ce facem.

Micile noastre lumi..., globuri de sticlă adunate în obiceiuri, rutină, oameni și locuri, lucruri cu care ne-am obișnuit și cu care ne simțim bine.

Aceste lumi însă sunt fragile..., aceste relații și obiceiuri confortabile se pot schimba atunci când apar noi provocări în viața noastră.

La aceste provocări unii reacționează cu umor și curaj, alții cu disperare și deznădejde. Unii se înțepenesc în lumile

trecute, în amintirile și obiceiurile de odinioară, ajungând la transformări hidoase, devenind versiuni ale unei lumi care s-a descompus și totuși nu este lăsată să plece, un glob de sticlă devenit din ce în ce mai prăfuit și mai opac, ce aduce cu sine o stare tot mai greu de suportat.

A v e m
i m a g i n e a
altor globuri
ce au acceptat
schimbarea,
au devenit cu
fluiditate și
grație o nouă
alcătuire, o
nouă lume, o
devenire, un
u r c u ș . . .

Viitorul nu se ivește din nimic... Viitorul este trecutul renovat, cu cărările îngroșate, înfrumusețate, rescrise cu o mână sigură, apoi mai sigură.

Prezentul este un fel de memorial al trecutului, un monument viu care îi păstrează amintirea, și în același timp îi poartă povara. Prezentul păstrează și totodată șterge. Și totuși... câți ani are viața ?

Mă refer acum la ce reprezentăm noi, eu și tu în acest timp nou în care ne aflăm. În acest glob de sticlă, mereu în transformare, mereu într-o zbatere sau stăvilire a ei. Prezentul acesta cuprins prin cunoașteri fragmentare

trecute, este deopotrivă o aducere aminte, o continuitate a ce am fost și ce am adunat sau reprezentăm.

Așa cum plămânii noștrii cunosc aerul și rinichii cunosc apa, așa cum lumina este deschisă în ochii noștri și zgomotele lumii aleargă să fie întâmpinate de urechile noastre, cum hrana, apa, au alcătuit gura, dinții și intestinele noastre, așa cum pământul cu rădăcinile lui, ramurile copacilor, au format mâinile noastre care apucă. Noi, eu și tu, cea mai nouă și mai scurtă cale dintre trecut și prezent, dintre dorință și împlinire, suntem străbătuți de tipare și trasee mai complexe decât întreaga lume. Suntem un trecut devenit prezent, suntem o rețrare a Creației, un produs binecuvântat al Creatorului care are șansa să facă posibilă

întoarcerea Acasă.

Suntem produsul unei structuri incredibil de complexe (o minune, un miracol) fără ca uneori măcar să ne gândim sau să realizăm aceasta. Suntem creați de Dumnezeu pentru această lume, din această lume. Suntem întruparea dorinței și iubirii Creatorului, iubire scrisă cu litere mici, miraculoase, în molecule și atomi, transcrisă și transformată în carne, din țărână și din apă.

Suntem, eu și tu, ultimul model, cea mai recentă lucrare de iubire.

Întreaga lume curge prin sângele nostru. Foamea și setea din noi este veche, duce spre cartea Creației. Există în noi străfulgerări ale acestui trecut, intuim vag prin reflexe greu de controlat că transportăm părți semnificative dintru început. Povara mileniilor stă înscrisă în tiparele ascunse ale alcătuirii noastre, în această carne gânditoare, plămădită din țărână. O bucată de lut însuflețită în stare să vadă și să simtă, și să știe și să gândească. Să facă aceasta fără prea multă trudă. Să conducă această alcătuire miraculoasă din nervi și simțuri mai presus de înțelegere spre drumurile care ni se deschid înainte.

Ne întrebăm, câți ani are viața? Am putea zice fără să greșim că viața are anii tăi.

Pr. Petru Munteanu

Parohia „Sfinții Voievozi”

Săvinești - Neamț

- Istoria ca loc de întâlnire a noastră -

Suntem ființe create spre și pentru dialog. Creați de Dumnezeu pentru comuniune și comunicare, evocăm unii altora amintiri ce alcătuiesc marea țesătură care ne adună laolaltă.

Rostim deseori făcând referire unii la alții asemenea cuvinte: „avem amintiri comune”, „ne cunoaștem de ceva vreme”, „am trecut împreună prin multe”, expresii-estimări, evaluări generale ale unor relații, ale seriozității și valori ei, măsurate prin timpul petrecut, de amintirile

comune ce mai apoi vor fi evocate împreună.

A pierde sau a ignora acest tip de memorie a faptelor și a evenimentelor înseamnă, la urma urmei, să uităm cine suntem. Așa că devenim atenți cu amintirile noastre, le depănăm, le păstrăm vii atunci când le povestim altora, le îngrijim ca pe niște nestemate scoase la lumină.

Și este bine să facem așa deoarece amintirile nechemate tind să pălească. Este adevărată vorba din popor care spune că cei care uită trecutul îl pot repeta în mod tragic în viitorul lor.

Cei care păstrează amintirea unor trăiri istorice prin evocarea lor în prezent sunt mărturia vie a acestei credințe, că amintirile dacă nu sunt povestite sau istorisite, pier. O astfel de memorie colectivă împărtășită devine o formă organică de viață. Dacă ignorăm acest mod de a fi, el va muri la fel precum o plantă sau un copil, sau o tradiție.

Există o tradiție ce se descoperă în evocarea colectivă a amintirilor, ce face posibilă adunarea comunității, o întărire a relațiilor prin recunoașterea și păstrarea vie a rădăcinii comune pe care o alcătuiește.

Dacă trecutul nu este păstrat „viu” el moare și odată cu el și lucrurile pe care le ține legate între ele.

Trecutul comun pe care îl păstrăm viu este atât solul legăturii noastre cât și rodul ei; atât cauza cât și efectul relației.

Amintirile alcătuiesc memoria colectivă a comunității și extrapolând am zice, a unei națiuni, a unui popor.

Așa cum cei care suferă de amnezie pierd tot ce îi face să fie ei înșiși, un popor care rămâne fără memorie, (i se diluează sau modifică istoria și tradițiile) încetează să mai existe.

Locul istoriei ține de această arhivă a devenirii noastre, de a țese ca într-o poveste și de a prezenta și celorlalți cine suntem și de ce suntem așa.

Când ne împărtășim unii altora viața noastră, ne dăruim momente de devenire, oferim evenimente majore ale poveștilor noastre în desfășurare. Adunăm în trecutul nostru povestit celorlalți și speranțele și planurile noastre.

În istoria colectivă ne descoperim și pe noi cine suntem, ba mai mult, și cine credem că suntem.

Mai presus de orice istoria (ca memorie) povestită ne dezvăluie esența noastră.

Locul istoriei, povestirea ei, este urzeala pe care se țese întreaga noastră civilizație. Poveștile cuprinse în amintiri

formează și retransformă mediul, spațiul, care devine o parte din acțiunea colectivă, acțiune ce mai apoi modifică și formează realitățile noastre, un spațiu colectiv unde noi realizăm mai apoi, că suntem oaspeți trecători.

Pr. Petru Munteanu

Predica din Duminica femeii cananeence, la Săvinești

„În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin!

Iubiți credincioși și credincioase, mulțumim Bunului Dumnezeu Care ne-a ajutat să ajungem astăzi la Sfânta Biserică. Ca să ajungem aici, fiecare a făcut un efort, a lăsat comoditatea pe care i-o oferă căldura căminului, a ieșit din casă, fiind întâmpiat de frigul de afară, de chiciură și de polei, de ceață, și a luat drumul către Sfânta Biserică.

Drumul către Sfânta Biserică e plin de piedici, plin de obstacole, a dat prioritate astăzi, fiecare din Biserică, mersului la Sfânta Biserică, intrării în Biserică, rugăciunii pentru cei dragi ai noștri. Faptul acesta de a ieși din casă și de a merge către Sfânta Biserică este numit un act de credință. Iar actul acesta de credință are ca forță sau motor iubirile noastre. Ne-au scos din casă iubirile noastre, iubirile față de cei dragi

din casa noastră, pe care i-am adus la rugăciune. Ne-au scos din casă cei vii pe care-i ținem în suflet și care de fapt înseamnă totul pentru noi. Ce rost am avea noi, dacă izvorul acesta al iubirii ar seca, dacă iubirile noastre s-ar sfârși? Ne-au scos iubirile pentru cei dragi, vii, dar și pentru cei adormiți. Ne-au adus amintirile celor care au fost cu noi și care au plecat înaintea noastră. Ei bine, intrând în Sfânta Biserică, am descoperit și alții ca și noi, care au răzbit frigul de afară, au răzbit piedicile, au răzbit alte lucruri care cereau a fi priorități și-au ajuns și ei la Sfânta Biserică. Ce stare minunată și ce bucurie este în casa noastră, pentru că Biserica este casa noastră și Casa Domnului, dar biserica este Casa noastră! Din biserică și în biserică stând, noi vom pleca prohoditi ca cei de dinaintea noastră. Sărutarea cea mai de pe urmă se dă în casa noastră, care este biserica. Rămasul bun și gândul rugăciune este trăit aici, în casa noastră, în Sfânta Biserică. Ei bine, iată, am ascultat cu toții o Evangheliu deosebit de frumoasă, este o Evangheliu care mișcă sufletele, în special a celor care trăiesc binecuvântarea de a fi părinți, mame sau tați sau unchi sau bunici, într-un fel sau altul. Se vorbește în Sfânta Evangheliu de astăzi că la Mântuitorul a mers o femeie de alt neam, din altă lege, din altă cultură, s-a dus o mamă la Mântuitorul, o femeie cananeeancă din ținutul Canaanului, din părțile Tirului și ale Sidonului, de dincolo de Iordan. Și această femeie nu a venit cu rugămintă pentru ea, ci a venit cu rugămintă pentru iubirea ei, pentru fiica ei, «Doamne, fie-ți milă! Doamne, fie-Ți milă! Fiica mea este rău încercată de diavol», striga această mamă în urma Mântuitorului Iisus Hristos, și ea scoasă din casă și ea scoasă din starea ei, să-L caute pe Mântuitorul dintr-o iubire față de fiica ei chinuită rău de demon. Ne spune Sfânta Evangheliu că Mântuitorul i-a zis, ascultând solicitarea ei, rugăciunea ei continuă, ca un oftat al sufletului, ca o rană care curgea-n sufletul ei, netălmăduită, o durere mare față de fiica ei, «O, femeie, mare este credința ta! Fie ție după cum voiești» și se încheie Sfânta Evangheliu că fiica ei s-a tălmăduit în ceasul acela, a fost izbăvită de diavol. De fapt, vindecarea

fiicei de diavol era de fapt și vindecarea rănii mamei. Cuvânt diavol vine dintr-un verb valu se cheamă care înseamnă, valo, înseamnă cel care leagă, a lega, de aici vine simblon sau simbol cum îl numim noi, simbolul înseamnă că noi privim ceva și ne gândim sau descoperă altceva sau diablon care înseamnă cel care rupe legătura, diavolul lucrează ca cel care rupe legături între oameni, rupe dialogul, distruge relația, diavolul este cel care - duhul acesta necurat care singularizează pe om, îl izolează, îl aruncă într-un colț al existenței lui și acolo, de acolo îi mai dă un brânci direct în fundul iadului pentru că omul singur și care se izolează este un om care pregustă iadul. În ignoranța lui, în izolarea lui, în starea lui de a respinge pe celălalt, el pregustă iadul, în singurătatea lui.

Omul care se izolează sufletește și-și usucă izvoarele iubirii, seacă în el izvorul iubirii, pregustă iadul pentru că iată ce spune marele Dostoievski: «Ce este iadul»? Și răspunde: «este neputința de a putea

iubi». Iadul este neputința de a putea iubi. «Fiica mea este rău chinuită de diavol!» Fiica mea nu mai răspunde la îmbrățișarea mea, la cuvântul meu, la iubirea mea. Și văzând credința ei, spune Sfânta Evanghelie, Mântuitorul i-a zis: «Fie ție după credința ta»! Și fiica ei a fost izbăvită de acest demon necurat și prin izbăvire, fiica ei a intrat în comuniune cu ea, în dialog cu mama ei, a răspuns la îmbrățișarea ei, răspuns la iubirea ei, răspuns la cuvintele ei. S-a transformat această solicitare plină de credința mamei primită de Mântuitorul într-un Rai. A intrat Raiul în casa ei, pentru că Raiul este unde noi ne rugăm unii pentru alții. Raiul este unde noi trăim iubirile noastre unii pentru alții. Raiul este acolo unde nouă ne pasă, unde noi ne simțim responsabili, unde noi trăim comuniunea, trăim viața în Dumnezeu.

De aceea astăzi aș dori foarte pe scurt, să medităm puțin asupra înțelesului credinței. Dacă credința este atât de importantă pentru noi. Dacă credința este temelia vieții noastre. Atunci să stăm puțin și să ne adâncim în acest cuvânt al credinței, și să vedem cum putem noi să creștem în credința noastră. Dacă credința este atât de importantă, cum am putea noi să avem credință puternică? Ca și pentru noi, și în sufletul nostru să vină această vindecare, să vână-n noi acest Rai, această fericire. Credința este temelia vieții creștine. Credința este starea omului care iubește pe Dumnezeu și-n iubirea față de Dumnezeu descoperă iubirea lui Dumnezeu celorlalți. Omul credincios este un mărturisitor al iubirii lui Dumnezeu, credința este temelia vieții noastre. Credința este definită de către Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Romani capitolul XIII, zicând: «Credința este dovedirea celor nădăjduite», adică eu nădăjduiesc și cred și credința aceasta dovedește mai târziu ceea ce eu am crezut, în ceea ce m-am prins, în ceea ce am mărturisit, în iubirea lui Dumnezeu. Ca mijloace de întărire în credință, Biserica noastră și Sfinții Părinți spun că cel mai important lucru este să ne înconjurăm cu oameni credincioși. Spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun cine ești! Noi putem să zicem: «Spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun și ce-

ai să ajungi»!

Caută prietenii oamenilor credincioși!

Caută bucuria aceasta a rugăciunii mărturisite, și crește-n credința ta!"

Vizita Președintelui Senatului, Nicolae Ciucă, la Săvinești: O

apreciere a proiectelor sociale implementate de Fundația

Împreună pentru Solidaritate Socială

La data de 29 februarie 2024, Fundația Împreună pentru Solidaritate Socială a primit vizita Președintelui Senatului, Nicolae Ciucă, la Săvinești.

Domnul Nicolae Ciucă a fost întâmpinat de părintele director Petru Munteanu, precum și de echipa fundației, prima oprire fiind la cantina socială, o inițiativă crucială în sprijinirea celor aflați în nevoie. Eforturile depuse de Fundația Împreună pentru Solidaritate Socială în asigurarea hranei pentru cei defavorizați au fost apreciate de către domnul Ciucă, evidențiindu-se importanța

solidarității în construirea unei comunități mai puternice și mai unite. „Suntem onorați de vizita președintelui Senatului, Nicolae Ciucă. Am prezentat în cadrul acestei întâlniri un mod de bune practici pe care Fundația Împreună pentru Solidaritate Socială și Parohia Sf. Voievozi îl desfășoară cu Primăria comunei Săvinești. În cadrul acestor activități de asistență socială, Primăria comunei Săvinești dezvoltă cu noi un proiect social, respectiv centrul de zi pentru bătrâni, apoi avem consacrată activitatea centrului social, distribuim zilnic masă caldă persoanelor asistate social. Vom prezenta și o activitate socială, respectiv Casa Ștefan. Aici 10 copii orfani locuiesc în cadrul acestei case, respectiv merg la școală, au consiliere psihologică, este o casă de tip familial. Ne-am dorit să prezentăm acest model de bune practici, care apoi, ar fi bine, să fie multiplicat. Centrul acesta pilot să dezvolte mai multe centre de genul acesta în țară”, a declarat părintele Petru Munteanu, directorul Fundației Împreună pentru Solidaritate Socială.

Următoarea oprire a fost la șantierul „Ciufuluci” – Creșă și grădiniță socială, cel mai nou proiect dezvoltat de Fundația Împreună pentru Solidaritate Socială. Al doilea om în stat a fost impresionat de paleta largă de activități sociale derulate de organizația nemțeană, iar Grădinița „Ciufuluci” i-a atras atenția în mod deosebit.

Ideea de a construi o creșă și grădiniță socială a pornit din perioada pandemică. În acea perioadă, fundația a derulat campania „Să stăm împreună la masă”, în parteneriat cu mai multe primării din localitățile Săvinești, Dumbrava Roșie, Piatra Neamț, Dochia, Roznov – Chintinici.

Atunci, echipele de lucru ale fundației au întâlnit diverse cazuri sociale, dar în special familii cu mai mulți copii, care la acea vreme, când orele erau online, au fost retrași de la școală, deoarece copiilor nu li s-au putut asigura tablete. Dar și acești copii pe care societatea, vrând nevrând, îi marginalizează, au nevoie de educație.

Capacitatea instituției de învățământ va fi de 91 de locuri, 75 locuri la grădiniță și 16 locuri pentru creșă, iar copiii vor beneficia de toate serviciile educaționale și sociale.

O altă destinație importantă a fost Centrul de zi pentru persoane vârstnice „Samariteanul Milostiv”. Președintele Senatului a fost impresionat de atmosfera caldă și primitoare din centrul dedicat persoanelor în vârstă. Aici a fost întâmpinat de câțiva

dintre beneficiarii centrului, cu care domnul Ciucă a stat de vorbă, subliniind rolul important pe care îl joacă astfel de centre în asigurarea unei bătrâneți demne și pline de satisfacții.

Fundați Împreună pentru Solidaritate Socială a primit apreciere pentru abordarea amplă în furnizarea serviciilor de îngrijire și sprijin emoțional pentru persoanele vârstnice.

„Vreau să le mulțumesc tuturor celor care s-au implicat de bună voie, din spirit civic, din

empatie, din entuziasm, din solidaritate în aceste proiecte, pe care le-am văzut la Săvinești. Sunt oameni care merită toată admirația și respectul nostru pentru ceea ce au făcut. Sunt oameni care au văzut care este rostul fondurilor europene, iar rostul lor este de a dezvolta comunitățile, de a îndrepta lucrurile care de-a lungul timpului au fost lăsate undeva în așteptare sau în nepăsare. Ceea ce admir foarte mult este această relație între biserică și comunitate, preotul comunității implicat în toate aceste proiecte majore, alături de voluntari. Este o formulă care într-adevăr asigură derularea proiectelor și finalizarea lor. M-am bucurat să îi văd pe vârstnicii satului care beneficiază de tot ceea ce poate să reprezinte virtutea unui centru social, ca un loc unde să se întâlnească, ca un loc unde să desfășoare activități împreună, unde să își facă proiecte, în care să depene amintiri. Iată ne aflăm într-o școală unde au învățat și a fost complet renovată,

iar dumnealor se bucură de tot ceea ce a însemnat firul vieții și grija pe care tinerii, de astăzi, le-o poartă și le-o acordă pentru ca acești ani ai înțelepciunii să treacă mai ușor, a declarat Nicolae Ciucă, președintele Senatului României.

În concluzie, vizita Președintelui Senatului, Nicolae Ciucă, la Săvinești a evidențiat importanța proiectelor sociale și filantropice implementate de Fundația Împreună pentru Solidaritate Socială. Aceste inițiative au demonstrat că solidaritatea și

implicarea comunității pot aduce schimbări semnificative în viețile celor defavorizați.

Brîndușa Dediu

Când am fost fii risipitori și când fii buni ai Tatălui Ceresc?

Doamne, Te rog, ajută-mă să învăț mereu,
 că nu numai cel ce săvârșește rău
 se osândește, ci și cel ce nu face binele,
 așa cum ne spune Iacov, Apostolul:
 „Cine știe să facă ce e bine și nu face,
 păcat are”, ajută-mă să săvârșesc binele
 și în familie, în comunitate, în societate,
 în Biserica Ta, să lucrez virtuțile!

Doamne, ajută-mă, Te rog, să înmulțesc
 darurile duhovnicești cu care m-ai înzestrat!

Ajută-mă să înmulțesc: iubirea, credința,
 nădejdea, bunătatea, blândețea, necondiționat!
 Ajută-mă să înmulțesc mila, compasiunea,
 solidaritatea, dăruirea, smerenia, iertarea,
 modestia, simplitatea, hărnicia, slujirea!
 Ajută-mă să înmulțesc bucuria, ascultarea,
 lumina, speranța, binele și frumosul, pacea

și omenia! Doamne, ajută-mă să-mi înmulțesc
zestrea spirituală, spre slava Ta și folosul
aproapelui, și-n Duh și Adevăr să mă îmbogățesc!
Ajută-mă să fiu săracă în cele vremelnice
și pieritoare, să fiu lucrătoare harnică și destoinică
în a Ta „vie” și să nu fiu osândită la Judecata de Apoi
ca sluga leneșă, vicleană și netrebnică,
care și-a îngropat talantul, ca sluga care
și-a ascuns darul, făcându-l pentru semenii neroditori,
neconștientizând că nu se mai poate întoarce
din veșnicie ca să-și facă talantul folositor...
Ajută-mă, Doamne, să nu uit că primirea darurilor
este însoțită de multă responsabilitate
și, că spre folosul celor mulți și al
comunității umane, trebuie înmulțite și cultivate!
Ajută-mă să nu fiu invidioasă pe aproapele meu
înzestrat cu mai multe daruri ca mine,
să nu cârtesc, să conștientizez că Dumnezeu
creează inegalitatea darurilor cu înțelepciune!
Ajută-mă să fiu în competiție cu semenii mei
doar în înmulțirea virtuților lăuntrice,
Ajută-mă să nu fiu în competiție cu semenii-n
înmulțirea darurilor exterioare și vremelnice!
Ajută-mă să fiu înțeleaptă și să nu îmi risipesc
zestrea de duh ca să mă îmbogățesc în putere,
în slavă lumească, în bunuri pieritoare și
stricăcioase, ci doar darul Tău să fie a mea avere,
doar acesta să-mi îmbogățească sufletul ca
să nu mai pun nici un preț pe lucrurile pieritoare!
Ajută-mă, Doamne, să nu uit că fiecare
ne-am născut pentru a împlini o vocație, o menire,
Ajută-mă, Te rog, să aflu care este al meu rost,

care este menirea ce trebuie s-o împlinesc!
 Ajută-mă să nu uit că sunt responsabilă pentru
 tot ce am lucrat în viață, ajută-mă să înmulțesc
 faptele bune, să sporesc duhovnicește spre
 mântuire, să-mi bucur cu darurile Tale, semenii
 și să înțeleg că e lucrare divină să-mi însușesc
 toată viața, lecția slujirii aproapelui și iubirii!
 Ajută-mă, Te rog, să îți dăruiesc măcar dublul
 talentului sau talanților cu care m-ai înzestrat,
 Așa cum au făcut cei doi slujitori harnici și
 responsabili, ca să nu devin smochin sterp și uscat
 și să fiu aruncată în focul veșnic, așa cum
 a fost aruncată sluga leneșă, rea și vicleană
 și să nu uit niciodată, ce-a spus Părintele
 Gheorghe Calciu: „Creștinismul e religie activă”!
 Ajută-mă, Doamne, să mă dăruiesc cu totul Ție
 și aproapelui, și să înaintez cu multă râvnă
 pe calea virtuților creștine și morale, să ard
 ca o lumânare de dorința de a lucra doar binele,
 de a întări și înmulți credința, de a cinsti
 și cerceta Biserica, de a face să rodească bogat
 învățătura dată de Tine, ajută-mă, pe toate
 să le fac cu iubire și jefire de sine, neîncetat!
 Doamne, aș vrea să fiu o urmatoare credincioasă
 a lui Hristos și să lucrez totul ca pentru El!
 Să-mi înmulțesc cu iubire, hărnicie și smerenie
 talentul și celui rău să nu-i slujesc în niciun fel,
 ca să nu-i împlinesc îndemnul de a-l îngropa
 în lene, în egoism, în neutralitate și nepăsare!
 Aș vrea să fiu mărturisitoare cu întreaga mea viață
 și să merg spre Acasă, pe strâmta cărare!
 Ajută-mă, Doamne, să conștientizez că fiecare clipă

a vieții ar trebui prețuită și trăită frumos,
că fiecare clipă a vieții mele ar trebui să fie
a primilor pași spre veșnicie, spre Iisus Hristos!
Dăruiește-mi, așadar, bucuria sfântă, autentică,
care izvorăște din înmulțirea darurilor!
Dăruiește-mi, Te rog, Doamne, bucuria de
a fi răsplătită în veșnicie cu auzirea cuvintelor:
*„Bine slugă bună și credincioasă, peste puține
ai fost credincioasă, peste multe te voi pune;
Intră în bucuria domnului tău!”* Ajută-mă
să îmi înmulțesc talantul cât mai frumos și mai bine!

Cristina Toma

Nu poți stăpâni marea...

dar poți învăța să înoți!

Ce este lumea? Sfântul Ierarh Nifon care se ruga odată pentru mântuirea turmei sale, fiind răpit în uimire, a văzut lumea ca pe o mare nemărginită, plină de nenumărată mulțime de oameni. Ce făceau acești oameni? Se sileau cu toții să treacă marea și să ajungă la țărm. Și aveau acești oameni, care înotau în această mare, multe și mari greutateți în spatele lor: pietre, pământ, lemne, cenușă, aramă, argint, aur și toate materialele de pe pământ.

Credeți că ajungeau cu toții la țărm? Nu, nu ajungeau, fiindcă foarte mulți se afundau în mare sub greutatea sarcinii din spatele lor. Unii dintre ei aveau sarcinile mai ușoare, dar încercând să înoate, adunau și ei mai multe greutateți datorită lăcomiei și iubirii lor de argint și, după ce adunau mereu, mereu, se afundau în marea involburată.

Și era ceață și întuneric peste toată întinderea mării, iar călătorii care doreau să o străbată erau cuprinși de deznădejde.

Erau și călători care nu aveau nicio povară în spate și aceștia reușeau să înoate ușor și repede. Alții mergeau pe suprafața apei, alții

aveau aripi și zburau pe deasupra mării cu multă bucurie și veselie pe chipurile lor și ajungeau repede la malul celălalt.

Unii când stăteau, când mergeau, alții deși se afundau sub povara greutateilor din spate mai cereau încă povară, alții mai aruncau puțin din sarcina lor, dar veneau ceilalți din urmă și adunau ce au aruncat ei.

Toată această priveliște te umplea de întristare, fiindcă unul pe altul se dădeau la înecare și, deși existau corăbii în care ar fi putut intra, preferau să se înece sub povara lor.

Sfântul Ierarh Nifon era tare nedumerit și nu înțelegea ce însemnau toate acestea care i s-au arătat în vedenia sa. Atunci a auzit un glas, zicându-i: „Marea este lumea, cei ce înoată sunt oamenii. Felurimea și deosebirea călătorilor reprezintă treptele de sporire de-a lungul vieții noastre. Cel ce vrea să ajungă repede la viața cea neîmbătrânitoare, trebuie să fie om nou în Hristos și să treacă marea în deplină sărăcie. Pe când cel ce plutește încărcat cu multă materie, foarte repede se va îneca în adâncul iadului”

Sfântul Teofan Zăvorâtul ne arată că: „deși Harul lui Dumnezeu îl luminează, omul se clatină ca o corabie în vreme de furtună, fiind zdruncinat din toate părțile și amenințat de pierire. Și unde altundeva să-și pună el toată nădejdea, decât în Dumnezeu. Să strigăm, să suspinăm din toată inima către El, așa cum strigă cel în primejdie să se înece, să strigăm precum Iona din pânțelele chitului sau precum Petru ce se afunda în mare. Domnul vede nevoia și necazul, Domnul vede și strădania ta și-ți va întinde mâna îndată să te ajute. Te va ridica și va întări piciorul tău pe piatră, și vei porni iar la luptă, ca un adevărat oștean.”

Să ne rugăm Domnului Iisus Hristos să ne dăruiască puterea de a căuta mântuirea sufletului mai mult decât orice bogăție din lumea aceasta, adică să dobândim Împărăția iubirii și fericirii veșnice a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Să ne rugăm să nu ne îneacă în marea involburată a păcatelor, pierzându-ne sufletul nostru, fiindcă nu există pe pământ vreun lucru mai valoros decât acesta. Dacă am pune într-o balanță, de o parte, lumea întreagă cu toate bogățiile, frumusețile și plăcerile ei, iar de cealaltă parte un singur suflet omenesc, balanța va înclina spre partea acestuia din urmă. Mântuitorul Însuși ne spune foarte clar: „Ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?” Putem agonisi toate bogățiile pământului: aur,

diamante și smaralde, putem dobândi toată slava, cinstea și admirația lumii întregi, putem să ne însușim înțelepciunea și știința tuturor neamurilor și a tuturor înțelepților, dar dacă ne-am pierdut sufletul, afundându-l în marea lumii acesteia învolburate sau l-am lăsat să se pângărească prin păcat și să meargă în iad, am pierdut totul, fiindcă toate se pot reface, se pot dobândi la loc, afară de suflet.

Nu poți stăpâni marea, dar poți învăța să înoți. E greu să trăiești frumos și să rezisti într-o lume în care predomină partea materială a acesteia și nu partea spirituală, într-o lume în care nu mai sunt respectate poruncile Domnului, unde nu mai există virtuțile creștine, într-o lume plină de răutăți și de păcate.

E foarte greu să te poți lupta cu toate păcatele lumii acesteia: iubire de argint, slujirea la diverși idoli, mândrie, desfrânare, hoție, minciună, deznădejde, cârtire împotriva lui Dumnezeu, nepăsare, zgârcenie, împietrirea inimii, slavă deșartă, egoism, invidie, clevetire etc. Noi nu putem schimba lumea cu tot ce este rău în ea, dar putem învăța să rezistăm într-o lume ca aceasta, putem învăța să trăim frumos, ducând o viață bineplăcută lui Dumnezeu, putem învăța să biruim răul și să înfăptuim binele. Putem învinge urâtul, iubind și dorind frumosul în viața noastră, putem să înotăm în marea învolburată a păcatelor lumii acesteia și să ieșim la suprafață, nu ne scufundăm dacă Îl luăm pe Dumnezeu drept ajutorul nostru, dacă Îl considerăm nădejdea și izbăvitorul nostru.

Dacă îți dorești mântuirea, lupti cu patimile lumii acesteia, lupti cu patimile tale și reușești să îți atingi scopul vieții, cel al dobândirii Duhului Sfânt, al mântuirii tale. Dar pentru a ajunge să știi să înoți în marea păcatelor, trebuie să Îl iubești pe Bunul Dumnezeu din toată inima ta și pe aproapele tău, ca pe tine însuși. Trebuie să știi să fii smerit, să fii răbdător, să fii modest, să iubești simplitatea, să ai nădejde și încredere în mila lui Dumnezeu, să te lași în voia Lui, trebuie să Îl strigi pe Domnul - Dumnezeu Tău - mereu, ziua și noaptea, să ai credință puternică, să nu fii egoist și invidios, să iubești rugăciunea și Biserica, să fii milostiv și blând, să îți speli málul păcatelor cu lacrimi curate de pocăință, să te întâlnești cu Domnul Iisus Hristos prin Sfânta Taină a Împărtășaniei. Dacă le faci pe toate acestea întotdeauna vei reuși să ieși la suprafață din mocirla păcatelor, reușești să fii ca o lumină pentru cei din jurul tău, reușești într-un cuvânt să știi să înoți chiar și pe o mare învolburată, aflată în furtună.

Cuviosul Bonifatie de la Teofania, definește astfel viața: „Viața noastră este mare ce se înviforează neîncetat de furtunile necazurilor, patimilor și smintelilor, trăind, plutim neconținut pe această mare, înconjurați de primejdii în orice clipă. Aceste primejdii sunt pricinuite de vânturile ispitelor neașteptate. Multe căi sunt în această viață plină de necazuri, și pe fiecare dăm de anumite necazuri, pe calea binelui trebuie să luptăm cu răul. Mângâiere ne dă faptul că Dumnezeu nu îngăduie să fim ispitiți mai presus de puterile noastre, ci ne dăruiește ajutor ca să putem îndura ispitele.”

Bunul Dumnezeu ne învață să înotăm în marea învolburată a lumii în care trăim dacă Îi cerem ajutorul ca niște copii aflați în pericol de a se îneca și ne întinde un colac de salvare dacă dorim cu adevărat să ajungem la țarm, dacă dorim să luptăm și noi cu valurile patimilor noastre și să le liniștim printr-o pocăință sinceră și curată.

Să ne rugăm, așadar, din toată inima lui Dumnezeu să ne ajute să ajungem cu toții la țarmul mării înviforate a lumii în care trăim, să ajungem la țarmul raiului veșnic, să ajungem „ACASĂ”, unde nu vor mai exista valuri învolburate de viforul păcatelor noastre, ci doar liniște, pace, frumusețe, armonie și iubire.

Doamne, Te rog, adânc și fierbinte să mă ajuți și pe mine să înot în marea învolburată a lumii secularizate în care trăiesc, în marea învolburată de necazuri și ispite a vieții mele! Doamne, Te rog, ajută-mă să nu naufragiez pe țărmul celui rău, care abia așteaptă aceasta! Te rog, ajută-mă ca în noaptea necazurilor mele să nu Te văd ca pe o nălucă, ci să cred fără să mă îndoiesc nicio clipă, că Tu ești corăbierul vieții mele și că Biserica Ta e corabia mântuirii mele! Doamne, ajută-mă să înfrut cu credință și curaj orice val furios de ispită, orice vânt năpraznic al patimilor mele!

Doamne, ajută-mă să nu mă îndoiesc niciodată de iubirea și grija Ta și să cred cu tărie, că Tu mă priveghezi în orice clipă în călătoria mea pe marea vieții! Ajută-mă să nu mă îndoiesc niciodată, că Tu nu vii cu Harul Tău, atunci când Te chem în sufletul meu, tulburat de furtunile ispitelor! Ajută-mă să cred cu tărie, că așa cum ai intrat în corabia în care se aflau în primejdie apostolii Tăi și ai potolit năpraznica furtună, așa potolești și furtuna tuturor gândurilor mele rele, furtuna simțurilor mele păcătoase, furtuna suferințelor, durerilor, încercărilor, ispitelor și necazurilor mele, atunci când îmi îndrept privirea spre Tine, atunci când Te chem cu credință în ajutor, atunci când mă smeresc și cred, că doar prin ajutor dumnezeiesc, și nu prin ajutor propriu voi birui toate furtunile ce se abat asupra mea!

Doamne, ajută-mă să nu fiu puțin credincioasă și să îndrăznesc să strig la Tine în orice furtună a vieții mele! Te rog, fii Farul ce risipește întunericul adânc dinlăuntrul meu și din afara mea! Te rog, ajută-mă să iubesc Biserica – Corabia Ta - să o cercetez și să o cinstesc și să fiu vajnică apărătoare a ortodoxiei și să conștientizez că atât timp cât călătoresc cu această corabie pe marea vieții, voi reuși să înfrunt orice furtună, oricât de înfricoșătoare ar fi ea!

Doamne, ajută-mă să ascult doar de glasul lui Hristos Care mă strigă: „Vino!” și să răspund cu iubire: Vin, Mântuitorul meu! Vin, fiindcă doar Tu mă poți ajuta să nu naufragiez în furtunile ce mă amenință pe marea vieții! Ajută-mă să nu răspund la glasul vicleanului diavol care mă strigă și el: „Vino la mine și viața ta va fi mare liniștită” sau de glasul sirenelor ispitoare, care vor să ne îndrăgostim de cântecele lor, ca apoi să ne atragă în adâncul mării.

Ajută-mă, Doamne, să am o relație puternică și vie cu Tine, ca să capăt curaj și putere, ca să nu devin o fricoasă și o deznădăjduită în încercările de pe drumul Golgotei mele, ajută-mă să mă pot lupta cu toate stihiiile lumii materiale de azi și cu toate puterile întunecate ale vrășmașului diavol!

Ajută-mă, Doamne, să ajung la țărmul raiului veșnic, să ajung „ACASĂ”, călătorind pe corabia Ta - Biserica Cea Una Sobornicească și Apostolească, ce are drept catarg Sfânta Cruce a lui Hristos – armă puternică și tare în războiul duhovnicesc - și drept motor puternic - sfintele rugăciuni ale creștinilor ce mărturisesc dreapta credință. Amin.

Cristina Toma

Cugetari scurte - Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

Niciodată duhul nostru
Nu se poate liniști
Dacă nu ne dăm silința
„Întru Domnul a trăi”.

După cum nu tace pruncul
Când lipsește maica sa,
Tot asemenea și duhul
Nu se poate alina.

Întru Domnul este pacea,
Întru el odihna mea,
Calea cea adevărată
Și acum și pururea.

Când mintea vrea să zboare
La Bunul Dumnezeu,
Atunci vrăjmașul tainic

Ne bântuie mereu.

Împrăstie gândirea
Ca pulberea în vânt
Și caută să tragă
Privirea la pământ.

Priveliște deșartă
Ne-arată cel viclean
Ca să pogoare mintea
Din „veșnicul liman”.

Piatra nesimțirii mele
S-a făcut ca un mormânt
Care veșnic mă apasă
Și mă trage la pământ.

O, de s-ar mișca odată
Piatra sufletului meu
Ca să facă loc luminii
Sfinte de la Dumnezeu.

Întunerice de patimi
Înăuntrul meu domnesc,
Iar vlăstarele virtuții
Toate se îngălbenesc.

Sub îndrumarea domnului Gheorghe Măriuța

Doamne, la picioarele Tale-mi las toate neputințele,
ajută-mă să trăiesc bucuria despovărării!

Doamne, duhurile de neputință care mă stăpânesc,
mi-au gârbovit și trupul, și sufletul
și-n loc să am privirea ațintită spre Cer, spre Tine,
spre Acasă, privesc mai mult, pământul.
Doamne, în loc să lupt cu curaj cu patimile mele
și să fiu învingătoare-n războiul duhovnicesc,
m-am lăsat înfrântă și-ngenuncheată de greutatea
păcatelor, pe care neîncetat le săvârșesc.
Doamne, grijile vieții m-au împovărat până am ajuns
o gârbovă pesimistă, care nu mai vede lumina,
Lumina Soarelui Hristos - Bucuria, Pacea, Speranța,
Adevărul, Calea și Viața! Doamne, eu întruna
cârtesc sub povara neputințelor mele, bucurând
pe vrăjmașul care mă vrea o sclavă deznădăduită.

Doamne, Te rog, milostivește-te spre mine,
 păcătoasa și întinată, și de duhul răutății chinuită!

Doamne, milostiv fii mie, gârbovei trupește și
 sufletește, Doamne, dezleagă-mă de toată neputința!

Vindecă-mă, Te rog, de orbirea mea sufletească,
 ajută-mă să mă eliberez de toată dependența!

Ajută-mă să mă ridic din mocirla păcatului,
 dăruiește-mi aripi de credință și curaj, cu care să zbor
 până la Tine, pentru al meu suflet plin de boli și răni
 știute și neștiute, văzute și nevăzute, fii Tămăduitor!

Doamne, milostivește-Te spre mine și vindecă-mă
 precum ai vindecat pe femeia gârbovă de 18 ani!

Binecuvântează-mă să aud și eu glasul
 din Evanghelie: „Ești dezlegată de neputința ta”!

Doamne, milostiv fii mie! Te rog, nu
 mă mai lăsa să fiu o neputincioasă plină de răni!

Ajută-mă să-mi conștientizez mereu slăbiciunile
 și să fiu o creștină care nu ar dezerta
 din lupta cu vrăjmașii ce vor să privesc doar
 spre cele pământești și stricăcioase ale lumii!

Doamne, la picioarele Tale-mi las toate neputințele,
 ajută-mă să trăiesc bucuria despovărării!

Dezleagă-mă, Te rog, din lanțurile împietririi
 mele sufletești, din lanțurile răutății și ne iubirii!

Fii Doctorul sufletului și trupului meu și
 îmbracă-mă în haina credinței, nădejzii și luminii,
 ca să Te slăvesc neîncetat și să devin o cetățeană
 a Cerului, ce trăiește mereu starea de Rai -
 starea bucuriei autentice, pe care o trăiești doar când
 în sufetul tău, Împărăția lui Dumnezeu, ai.

Cristina Toma

Doamne, vreau să vin la întâlnirea cu Tine,
vreau să vin în întâmpinarea Ta!

Doamne Iisuse Hristoase, Domnul meu, mult timp
am orbecăit pe calea păcatului, calea lată,
pe calea care m-a îndepărtat de Tine, calea
pe Care nu Te-am întâlnit cu adevărat, niciodată.
Dar acum îmi doresc să vin la întâlnirea cu Tine,
să vin în întâmpinarea Ta, când și Tu vii
la întâlnirea cu mine, după ce ai aflat de dorința
de a Te cunoaște și mi-ai auzit glasul inimii.
Mi-ai auzit glasul copilului din mine, al copilului
căruia i s-a făcut dor de Tine și de Acasă,
care nu mai vrea să fie lipsit de ocrotire și
iubire necondiționată – iubirea cea mai frumoasă.
Doamne, vreau să vin în întâmpinarea Ta cu

Întreaga ființă înveșmântată în iubire și bucurie!
Vreau să mă arunc în brațele Tale părintești și,
îmbrățișarea Ta iubitoare, să dureze o veșnicie!
Vreau să mă ții la pieptul Tău și să mă mângâi duios
pe frunte, vreau să mă simt iubită, alintată!
Să simt că mi-am găsit Prietenul cel mai bun
și mai fidel, care nu mă va abandona vreodată!
Care îmi va fi alături și la bine, și la greu,
care mă va accepta și cu lumină, și cu întuneric.
Care mă va ajuta să-mi duc crucea spirituală,
când nu mă voi mai simți un om puternic,
când mă voi simți obosită de toate încercările
și ispitele ce-mi vor apărea pe drumul vieții.
Doamne, copilul din mine mai vrea ceva,
vrea tare mult să se întâlnească în templul inimii
cu copilul Hristos, vrea să se întâlnească
și cu a Sa Măicuță Sfântă, cu Maica Luminii.
Vrea să se țină strâns de mână cu copilașul Hristos
și cu Maica Cerului – ocrotitoarea lumii.
Vrea să fie un copil fericit și inocent,
un copil lipsit de griji lumești, prieten cu îngerii,
cu îngerii cu aripi de iubire și lumină,
care înmulțesc iubirea, frumosul, armonia, bucuria.
Doamne, ce bine este când copilul din mine
mă îndeamnă să Te cunosc, să caut veșnicia,
veșnicia binelui, veșnicia iubirii și comuniunii,
veșnicia cu Tine – Calea, Adevărul și Viața!
Doamne, aș vrea să vin la întâlnirea cu Tine,
cu sufletul sincer și curat și cu speranța
că nu mă voi mai rătăci pe calea care duce la Tine,
cu nădejdea că vom deveni nedespărțiți,

cu nădejdea Învierii, cu nădejdea că pentru veșnicie
vom fi prieteni ca frații, că vom fi uniți
în Sfânta și Apostoleasca Ta Biserică, prin
sfintele-Ți Taine, dătătoare de viață, mântuitoare.
Hristoase, Domnul meu, aș vrea să vin la întâlnirea
cu Tine, îmbrăcată în haine de sărbătoare,
în haine luminoase ca Haina Sfântului Botez,
aș vrea să Te întâmpin senină și surâzătoare.
Aș vrea să Te întâmpin cu inima topită de dor
și de iubire și să-Ți fie cald în suflet la mine.
Aș vrea să Te întâmpin cu ochii plini de
mărgăritare de iubire și căință, cu priviri senine.
Aș vrea să Te bucuri nespus de mult de întâlnirea
cu mine, să Te bucuri că Te-am chemat
în templul dinlăuntrul meu, împreună cu Maica Ta,
aș vrea să fii oaspetele cel mai însemnat
din casa inimii și sufletului meu, aș vrea
să nu Te mai părăsesc niciodată, să fiu mereu cu Tine.
Doamne, nu mă mai lăsa niciodată să orbecăiesc
în întuneric, Te rog, întâlnește-Te cu mine!
Eu am făcut un pas către Tine, fă Tu mai mulți
către mine, cu marea Ta iubire și milostivire!

Cristina Toma

Coaja de salcie

Coaja acestui frumos arbore, pe care-l întâlniți pe lângă ape, se recoltează în această perioadă, de pe ramurile de minimum trei ani. Această coajă are deosebite proprietăți antifebrile, sudorifice (favorizează transpirația și, implicit, eliminarea toxinelor), antinevralgice și tonice. De aceea, este recomandată în viroze, în gripe în special, având și o acțiune benefică în afecțiunile plămânilor și în bronșite.

Decoctul se face din 50 de grame de coajă uscată și pisată, fiartă într-un litru de apă; se beau patru cești pe zi, dintre care una seara, înainte de culcare. Un efect secundar care poate apărea după câteva zile este constipația.

Coaja poate fi și macerată în vin alb (50 de grame la litru); se lasă 10 zile la loc rece și răcoros. Se bea câte un pahar înainte de mese.

Salcia (*Salix* L.) este un gen de plante din familia Salicaceae, cuprinzând arbori, arbuști sau subarbuști cu lujeri elastici și frunze căzătoare.

Plantele din genul *salix* sunt cunoscute în România sub numele generic de salcie. Numele popular de „salcie” provine în limba română din latinescul *salix*.

Genul *Salix* este răspândit în întreaga emisferă nordică, fiind întâlnit în principal pe soluri umede, pe malurile râurilor, iazurilor și lacurilor în zonele mai răcoroase.

Caracteristici

Tulpina, poate fi noduroasă, scoarța cu crăpături, înălțimea

neatingând mai mult de 3-4 metri, dar unele specii pot atinge până la 10-15 metri și aeriană.

Frunzele sunt întregi (rar lobate), stipelate, cu pețiole scurte, dispuse altern pe ramurile elastice, netede.

Florile unisexuate, dispuse în amenturi drepte (care apar înaintea frunzelor sau odată cu acestea), cu 2-10 stamine, ovarul bicarpelar și stilul cu 2-4 stigmat bifurcate. Mugurii pufoși semi-deschiși ai salciei, înainte ca aceștia să înflorească, sunt numiți și mătisoari.

Fructul este o capsulă cu 2-4 valve.

Semințele sunt mici, în număr mare și acoperite cu perișori argintii.

Sursa: <https://www.bucataras.ro/articole/plante-medicinale-de-cules-in-luna-februarie-41832.html>

și [https://ro.wikipedia.org/wiki/Salcie_\(gen\)](https://ro.wikipedia.org/wiki/Salcie_(gen))

Cozonac cu nucă

Ingrediente: 600 g făină, 1 ceașcă lapte, 2 ouă întregi, 2 gălbenușuri, 1/2 linguriță sare, 140 g unt proaspăt, 2 linguri zahăr, 20 g drojdie, vanilie.

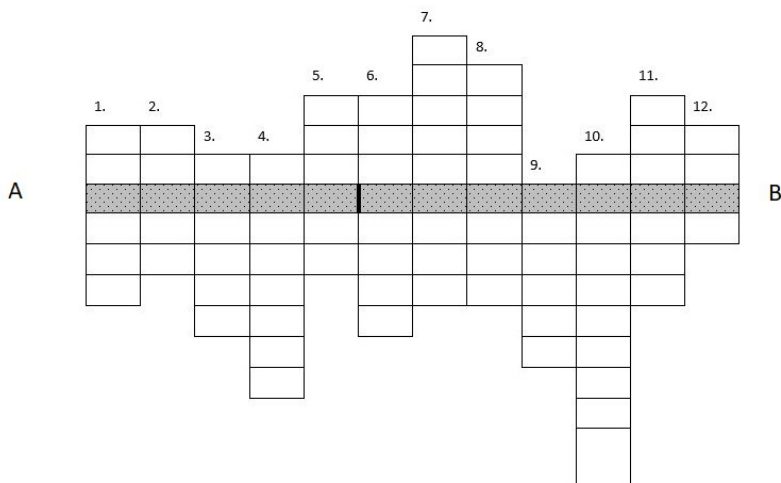
Umplutură: 500 g nuci măcinate, 350 g zahăr pisat, un praf de sare, 1/2 ceașcă lapte.

Se înmoaie drojdia cu o linguriță de zahăr și puțin lapte cald. Se freacă untul spumă cu două linguri de zahăr. Se cerne în covată făina, se face loc la mijloc și se toarnă plămădeală, o ceașcă de lapte, două ouă întregi și două gălbenușuri frecate cu 1/2 linguriță de sare; se frământă, adăugând și untul frecat spumă, până face aluatul bășici și se desprinde de pe mână. Coca trebuie să fie ceva mai tare decât la cozonacul obișnuit. Se lasă să crească.

Umplutura: se amestecă nucile trecute prin mașină cu zahărul pisat și cu un vârf de linguriță de sare. Se opărește cu 1/2 ceașcă de lapte clocotit și se freacă până se face pasta potrivit de consistentă (dacă este necesar, se mai adaugă lapte, dar cu grijă, deoarece pasta devine ușor prea moale). Aluatul crescut se desparte în două, se întinde prima foaie pe masa presărată cu făină, deasupra se întinde jumătate din nucă, într-un strat cât mai egal, se rulează și se pune în formă de tablă, unsă cu unt. Același lucru se repetă cu a doua bucată de aluat. Se ung cu ou și se dau imediat la cuptor, fără să se lase aluatul în formă să crească, deoarece se fac goluri între nucă și aluat. Se coace la foc potrivit.

Sanda Marin, Carte de bucate

Să mai citim din Sfânta Scriptură!

1. Numele fiicei împăratului Sever, cea care s-a convertit la creștinism datorită Sfântului Haralambie.
2. Sfântul Haralambie este apărător de ... și foamete.
3. Vas de lut, în formă alungită folosit în Antichitate pentru transportul vinului, uleiului sau grânelor.
4. Cuvântul înlocuit de dreptul Simeon la traducerea Pentateuhului.
5. Unitate de măsură pentru greutate folosită în timpul Noului Testament.
6. Sfântul cinstit pe 23 februarie.
7. Pilda ... și fariseului.
8. Denumirea dată de romani Dunării.
9. Sfântul Tarasie a fost apărător al sfintelor ...
10. Perioada Triodului mai este numită și perioada ...
11. Sfântul Meletie era originar din ...
12. Sfântul ... Casian este întemeietorul monahismului în Franța.

Soluție: „Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește ..., ... Tatălui nu este întru el, pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume. Și lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.”

Întâia Epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Ioan

Cosmina Ursu

Libertatea este prietenă cu îndoiala

„Nu locul îl mântuiește pe om, ci libera lui voie. Adam, strămoșul nostru, a căzut chiar din rai, iar dreptul Lot s-a păzit chiar în Sodoma” - Sfântul Efrem Sirul.

Așa cum spunea Părintele Arsenie Boca, noi oamenii, ființe spirituale ale creației, făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu suntem liberi, posedăm voință proprie, decizia de a crede în Dumnezeu sau de a fi ateu, fiind o faptă a libertății. Așadar, de noi depinde dacă dorim să gustăm bucuria de a trăi în lumina dumnezeiască, în Paradis, sau suferința prăbușirii din armonia paradisiacă, călcând de bună voie rânduiala stabilită de Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a înzestrat ca pe îngeri, cu libertate, și nu ne forțează să Îl chemăm în viața noastră, în mintea noastră, în sufletul nostru, în inima noastră. Mântuitorul Iisus Hristos, bate la ușa sufletului nostru, dorește să intre înlăuntru în fiecare clipă, dar nu ne forțează să Îi deschidem, ne cere permisiunea de a intra și de a se sălașlui pe tronul inimii noastre. Am primit darul libertății, avem liberul arbitru cu care

Dumnezeu ne-a înzestrat cu bunătatea Sa nemărginită, de noi depinde, aşadar, dacă decidem să-I deschidem şi să-L poftim să intre în casa sufletului şi a inimii noastre. Bunul Dumnezeu ne face zilnic această ofertă. „Iată, stau la uşă şi bat. De va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine”. (Apoc. 3, 20) Aşadar, El aşteaptă răbdător şi iubitor să curăţim inima noastră de toată răutatea şi mizeria păcatelor noastre, curăţire care este condiţia esenţială pentru unirea cu Acesta, pentru că Dumnezeu se odihneşte şi sălăşluieşte doar într-o inimă curată, doar cei curaţi cu inima vor vedea pe Dumnezeu (vezi Matei 5, 8)

„Adevărata libertate nu constă în a face orice, ci în a face binele. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos” (Corinteni 6, 12). „Dacă veţi rămâne întru cuvântul Meu, cu adevărat sunteţi ucenicii Mei, şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi” (Ioan 8, 31-32). Oamenii au nevoie de libertatea de a crede în ceea ce simt, oamenii au nevoie de libertatea de a fi creativi, oamenii au nevoie de libertatea de a-şi exprima sentimentele, de libertatea de a avea vise, de libertatea de a alege modalitatea prin care îşi împlinesc aceste vise. Au nevoie de libertate în a fi stăpânii propriei vieţi, au nevoie de libertatea de a-şi descoperi menirea în viaţă...Din păcate mulţi dintre noi facem abuz de libertate, mulţi dintre noi ne folosim libertatea noastră pentru a deveni robii păcatelor, pentru a ne satisface toate plăcerile lumii acesteia, după pofta inimii. Această libertate care ne desparte de Bunul Dumnezeu şi ne face prieteni cu necredinţa şi vrăjmaşul diavol este păgubitoare pentru sufletul nostru, ne duce la pierzanie. De la primii oameni până la sfârşitul veacurilor, toţi suntem într-o neîncetată luptă cu diavoli, cu duhurile răutăţii, care încearcă fără odihnă să ne stăpânească, să ne tragă în adâncul iadului.

Aşadar, libertatea prost înţeleasă este prietenă cu îndoiala, fiindcă dacă nu ar fi aşa, nu am fi tentaţi s-o folosim mai mult, slujindu-i celui rău. Având deplină libertate stăm de multe ori în îndoială, neştiind

ce să alegem: o viață în care să ne ducem cu credință Crucea spirituală, fie ea cât de grea sau o viață în care să ne împlinim toate poftele lumii acesteia, plină de tentații și libertăți de tot felul...

Ajută-mă, Doamne, să nu pășesc pe drumul vieții de mână cu libertatea iresponsabilă, ca să nu îmi dea târcoale, nici îndoiala de a săvârși fapta bună sau rea. Ajută-mă, Doamne, să nu fac abuz de libertate, să nu merg pe cărările libertății de mână cu necredința, neascultarea, fărădelegea, deșertăciunea!

Ajută-mă, Doamne, să nu îmi folosesc libertatea vieții pentru a sluji doar trupului, pentru a sluji doar egoismului și individualismului, ajută-mă să îmi folosesc darul libertății pentru a face binele, pentru a sluji aproapelui prin iubire, așa cum ne-a învățat Sfântul Apostol Pavel: „Căci toată Legea se cuprinde într-un singur cuvânt, în acesta: lubește pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Ajută-mă, Te rog, Doamne, să conștientizez că nu am fost chemată la libertate pentru a da frâu liber păcatelor și patimilor mele și pentru a deveni roaba acestora, ajută-mă să mă robesc pe mine, să îmi robesc voința îndreptată spre tentațiile lumii stricăcioase și trecătoare, fiindcă doar atunci pot fi cu adevărat liberă, neînlănțuită de nicio constrângere exterioară, de nicio dorință de satisfacere a unor nevoi fizice și materiale, nefolositoare și păgubitoare.

Doamne, ajută-mă să cunosc Adevărul, fiindcă doar așa pot trăi starea libertății creștine, și nu starea minciunii și morții – starea libertății iresponsabile. Ajută-mă să trăiesc doar starea libertății harice – libertatea înveșmântată în adevăr, iubire, credință, curaj, dreptate, bine, frumos, iertare, smerenie, responsabilitate.

Doamne, ajută-mă să mă lepăd de sine și să Îl urmez în mod liber pe Hristos, pe drumul Crucii! Doamne, Te rog, ajută-mă să frecventez cu iubire și multă responsabilitate, Școala libertății - Biserica lui Hristos! Ajută-mă, Doamne, să fiu responsabilă față de darul prețios al vieții, ajută-mă să nu ajung de bună voie o unealtă a răului, ajută-mă să nu îmi îndrept cu plăcere demonică, pașii vieții spre minus infinit, spre moarte, spre lumea

întunericului, spre cumplitul iad. Ajută-mă, Doamne, să mă depărtez de duhurile necurate, să nu devin roaba lor, pentru că așa cum ne spun Sfinții Părinți: „lumea aceasta a duhurilor necurate caută să paraziteze libertatea noastră, libertatea umană, pentru că omul care este parazitat de duhurile necurate își pierde darul libertății, devine victimă a pierderii libertății.”

Ajută-mă, Te rog, Doamne, să urc liberă pe treptele desăvârșirii, ajută-mă să nu mă despart niciodată de Tine, ajută-mă să mă unesc cu Tine, ajută-mă să mă sfințesc, ajută-mă să fiu cu adevărat liberă, adică vie, fiindcă libertatea înseamnă viață, o viață trăită în Duhul lui Dumnezeu. Ajută-mă, Doamne, să pășesc spre „plus infinit - libertatea în Hristos”, așa cum a definit-o atât de frumos, părintele Petru Munteanu, spre libertatea ce te ajută să lucrezi cu multă credință, iubire și bucurie, doar binele și frumosul, doar ceea ce Ți place Ție.

*Așadar, Doamne, ajută-mă să aleg din voință proprie și cu libertate responsabilă, viața, și nu moartea, binele, și nu răul, adevărul, și nu minciuna, credința, și nu necredința, lumina, și nu întunericul, pacea, și nu războiul, iubirea, și nu ura, milostivirea. și nu zgârcenia, smerenia, și nu mândria și slava deșartă, blândețea și nu răutatea, comuniunea, și nu indiferența și împietrirea inimii, ajută-mă, Doamne, să aleg virtutea, și nu viciul, ajută-mă să Ți slujesc Ție în toate clipele vieții, și nu vrăjmașului diavol! Ajută-mă, Doamne, să conștientizez că libertatea creștină este cel mai prețios dar cu care m-ai înzestrat, că libertatea responsabilă este cea mai prețioasă zestre sufletească, că starea libertății autentice e starea trăită doar în spațiul Învierii lui Hristos! **Ajută-mă, Te rog, Doamne, să nu îmi folosesc libertatea vieții ca o fiică rătăcitoare și risipitoare de timp prețios al vieții! Amin.***

Cristina Toma

Ghicitori

1. Ce îți aparține, dar îl folosesc
mai mult alții?

(elpnemre)

2. Are roți, dar nu-i căruță.
Are uși, dar nu-i căsuță.
Se numește?

(tășnuinșă)

3. Merge... merge... greu
ajunge...
Are coarne, dar nu-mpunge!
Iar când pleacă la plimbare,
Își ia casa în spinare!

(lucil)

4. Are aripi, dar nu zboară,
Umblă fără sânioară,
Pe gheață și prin zăpezi...
Mergi la Pol și ai să-l vezi!

(lunipin)

5. Am făcut și pot.
Am învățat și știu.
Am reușit și voi mai încerca.
Ce să fie?

(acredne)

6. Animal cu chip de om
Țopăie din pom în pom.

(tăimnă)

7. Nu e pasăre dar zboară,
Și poartă nume de floare.

(lilacil)

8. Ce trece prin apă fără să se
ude?

(lună)

Culese de Carmen Vîntu

Să zâmbim mai des!

1. Ionel a plecat cu clasa într-o excursie pe munte.

Proful de Geografie:

-Ionel! În fața ta e Nordul, la stânga e Vestul, la dreapta e Estul. Ce ai în spate?

-Rucsacul.

2. Iubitul meu mi-a dăruit un trandafir și mi-a zis că se va întoarce când se va ofili!

– Wow! Ce romantic! Și care e problema?!

– Trandafirul e de plastic!

3. Dacă o persoană ajută un hoț înainte de a săvârși un furt, se numește complice și va plăti pentru asta. Dacă o altă persoană ajută un hoț după ce a săvârșit fapta, se numește avocat și este, de asemenea, plătit pentru asta.

4. Șeful își apostrofează un angajat:

– Ești cam leneș...

– Șefu', nu e vina mea. Când eram copil, aveam un ochi leneș. Afecțiunea nu a fost tratată la timp și s-a răspândit în tot corpul!

5. Trei motani încearcă să-și dea

seama care este cel mai leneș dintre ei:

– Eu sunt atât de leneș, încât îmi pune stăpânul castronul cu lapte sub bot și mi-e lene să manânc!

– Eu sunt atât de leneș, încât vine șoarecele lângă mine, iar eu nu fac nimic!

– Băi, voi ați auzit țipetele alea aseară? Eu eram, mă așezasem pe un cui ruginit și mi-era lene să mă ridic!

6. O femeie se plânge prietenei sale:

– O săptămână întreagă îl bat la cap pe soțul meu să facă o reparație la WC.

– Și care e rezultatul?

– Păi, vineri a agățat pe ușa o tăbliță „WC-ul este închis pe durata reparației” și a plecat pentru două zile la pescuit.

7. - Aș mânca ceva bun astăzi.

- Vezi borcanul ăla de Nutella?

- Daaa...

- Ai niște ciorbă în el.

8. Conversație între doi prieteni vechi:

- Unde mergi, prietene?

- O conduc pe soția mea la gară.

- Și de ce ești supărat ?
- Dacă mă vede vesel, nu mai pleacă.

9. - Tată, cumpără-mi și mie o tobă!

- Ei, dacă-ți cumpăr, n-o să mă lași să lucrez în liniște.

- Ba da, tată. O să bat toba numai când dormi.

10. Un grup de turiști români prin taigaua siberiană. La un moment dat, din tufișuri sare un tigru. Ghidul încearcă să îi liniștească pe turiști:

- Nu intrați în panică, tigrul este sătul!

- De unde știți?

- Păi nu vedeți că Vasile lipsește deja de o oră?!

(Texte preluate)

Un radio pentru cei mici, dar și pentru mămici, tătici, bunici

www.radiociufulici.ro

Cronica parohiei

Botezuri

- ⌘ La data de 17 februarie 2024 părinții Ursu Aureliu și Ursu Andreea Elena și-au încreștinat fiica, Ursu Maria, avându-i ca părinți spirituali pe Ursu Paul și Larisa.

Răposați

- ⌘ La data de 18 februarie 2024 a fost înmormântat Stănciulescu Pompiliu Dan, adormit întru Domnul la 15 februarie 2024.
- ⌘ La data de 17 februarie a fost înmormântată Paisa Elena, adormită întru Domnul la 14 februarie 2024.

Cine știe, răspunde!

Știință

1. Ce înseamnă INRI?
2. Care sunt culorile drapelului Italiei?
3. Câte zile are un an bisect?
4. Câți ani are un deceniu?

Literatură

5. Care este capodopera literară scrisă de William Shakespeare?
6. Cine a scris romanul "Mizerabilii"?
7. Cine a fost autorul piesei de teatru "Hamlet"?
8. Cine a scris celebrul roman „La Răscruce de Vânturi”?

Istorie

9. Cine a fost primul președinte al Statelor Unite ale Americii?
10. Care a fost capitala Imperiului Roman?
11. Care a fost capitala Imperiului Otoman?
12. Cine a fost liderul African National Congress (ANC) și primul președinte al Africii de Sud post-apartheid?

Geografie

13. Care sunt cele două țări situate pe teritoriul peninsulei Iberice?
14. Care este cel mai mare deșert cald din lume?
15. Ce țară se află la capătul sudic al Peninsulei Indiene?
16. Care este cel mai mare arhipelag din lume?

Carmen Vîntu

Soluții

1. post
2. semănatul
3. Capadocia
4. Sarov
5. preot
6. veac
7. Teodosie
8. Stratonice
9. Tatiana
10. Duhului
11. Principatelor

12. încheiere

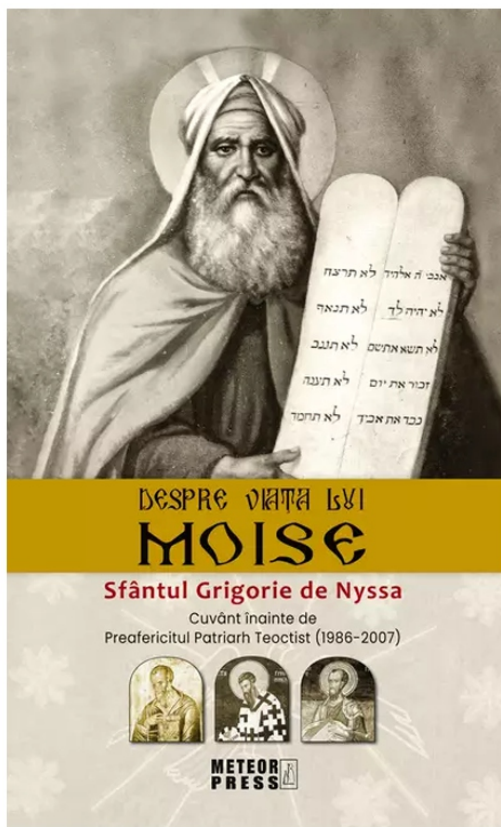
Soluție: „Cel mai mare lucru este să ne înnoim viața, să luăm aminte, cu fiecare an nou, să lăsăm câte un **păcat** care ne stăpânește cine știe de când și să punem în locul lui o **virtute**.” *Părintele Ilie Cleopa*

Soluții rubrica „Cine știe, răspunde!”:

1. Iisus din Nazareth Regele Iudeilor
2. Verde, alb, roșu
3. 366
4. 10
5. „Romeo și Julieta”
6. Victor Hugo
7. William Shakespeare
8. Emily Bronte
9. George Washington
10. Roma
11. Istanbul
12. Nelson Mandela
13. Lacul Baikal, din Siberia
14. Indonezia (Arhipelagul Indonezian)
15. Dublin
16. Spania și Portugalia

„Despre viața lui Moise”, de Sfântul Grigorie de Nyssa

Tradusă, comentată și prefațată cu un studiu introductiv de Pr. Prof. Ion Buga, cartea ne vorbește despre viața lui Moise, despre un destin unic și provocările unei înălțimi la care privesc azi cititorii. Iată doar un fragment din introducerea amintită: „Dar socotesc că nu mai trebuie să lungim cuvântul, care a înfățișat toată viața lui Moise ca pe o pildă de virtute cititorilor. Căci celui ce tinde spre o viață mai înaltă, cele spuse îi vor fi nu puțină merinde în drumul spre adevărata înțelepciune.

Iar cel moleșit întru nevoințele virtuții, chiar dacă s-ar scrie cu mult mai multe decât cele spuse, nu va afla niciun folos din osteneală. Totuși, pentru a nu se da uitării ceea ce am arătat în Cuvântul înainte, unde stabilisem că viața desăvârșită este aceea în care niciun hotar nu oprește înaintarea, ci, creșterea spre mai bine a vieții săvârșindu-se pururea, e un drum al sufletului spre desăvârșire, bine ar fi ca, ducând cuvântul nostru până la sfârșitul vieții lui Moise, să întărim definiția dată de noi desăvârșirii. Fiindcă cel ce s-a înălțat prin atâtea urcușuri de-a lungul întregii vieți nu a încetat de a se ridica iarăși mai presus de sine, pentru ca, precum socotesc, prin toate să i se arate viața mai presus de nori și ca un meteor ce înaintează în eterul înălțimii gândite cu mintea (inteligibile), asemenea unui vultur.”

Sursa: <https://www.librarul.ro/blog/10-carti-despre-religie-ce-merita-citite.html>

Prin **serviciul de catering** dorim să venim în ajutorul dumneavoastră prin livrarea la domiciliu, pe bază de comandă, a produselor tradiționale de sărbători, a produselor pentru pomeniri, precum și a produselor gătite pentru diverse evenimente.

Meniuri începând de la 10,5 lei. Cozonac la 14 lei/buc.

Pentru comenzi ne puteți găsi la Centrul social-educativ „Popasul Iubirii Milostive” din cadrul Parohiei „Sf. Voievozi” din Săvinești.

E-mail: centrul.social@gmail.com

Tel.: 0233 280 570

0744 655 366

0740 088 199

0751 250 508

**Parohia
„Sf. Voievozi”
din
Săvinești
vă pune la
dispoziție**

Preț 10 lei

Preț 10 lei

Preț 10 lei

**Fondurile
colectate
vor sprijini
proiecte
sociale**

Siropuri făcute în casă, 100% naturale și cu un gust autentic, fără conservanți sau coloranți, din fructe și plante atent selecționate. **Dulceață și gemuri tradiționale** preparate artizanal din fructe de cea mai bună calitate. **Semne de carte, traiste, huse pentru telefoane** cu motive tradiționale românești. Pentru comenzi sunați la telefon 0741 789 555 sau 0744 655 366, sau accesați site-ul www.retetedelabunica.eu

Preț 5 lei

Editura **Jurnal Spiritual** a lansat un nou calendar, care conține 365 de cuvinte duhovnicești pentru fiecare zi din an.

Preț de achiziție 20 lei.

Puteți comanda Calendarul la adresa de email: vanzari.fundatie@gmail.com sau la nr. de telefon:

0741 789 555

Vi s-a făcut poftă de gustul din copilărie
al mâncării de la bunica?

Vă așteptăm pe

www.retetedelabunica.eu

SIROPURI

DULCEȚURI

GEMURI

ZACUSCĂ

TOCANĂ

„Bunătatea izvorăște din inimă și se oglindește în privire...”
(www.jurnalspiritual.eu)